

Uvalte na něho všechnu vinu.

Toto často používané rčení jest jedním z nejhlavnějších uklidňujících prostředků všech lidí, kteří se nazývají věřícími křesťany. Avšak tento prostředek jest jedem, který způsobuje opojení. K omámení tělesných bolestí v nemocech používá se různých jedů a dociluje se jimi zdánlivého uklidnění. S podobným účinkem používá se v duchovním ohledu slov: „Uvalte na něho všechnu vinu, neboť nás vykoupil a jeho ranami jsme uzdraveni!“

Protože věřící přijímají toto rčení jako jeden z hlavních sloupů církevně křesťanských nauk, působí to mezi nimi tím zhoubněji. Podle toho tvoří si celé své vnitřní stanovisko. Tím ocitají se však ve smrtelném objetí slepé víry. V této slepé víře vidí všechno ostatní jen v silném zakalení. Celý obraz se na konec skresluje a Pravda, se zakrývá šedivým závojem. Pak mohou najíti oporu pouze v umělé výstavbě znetvořujících teorií, která musí se zhroutit v den poznání i s nimi.

„Uvalte na něho všechnu vinu ...“ Pošetilý blud. Jako oheň vnikne světlá Pravda do houfu falešných učitelů a líných věřících a zažehne a spálí všechno nepravdivé! Pohodlně sluní se masy ještě dnes ve víře, že všechno to, co Spasitel konal a trpěl, dělo se pro ně. V lenosti svého myšlení považují za troufalost a rouhání názor každého člověka, který se domnívá, že se musí také ještě trochu přičiniti sám, aby se dostal do nebe. V tom ohledu projevují mnozí úžasnou pokoru a skromnost, kterou bychom u nich marně hledali v jiných věcech. Podle jejich měřítko bylo by to rouhání Bohu, kdyby se jen zcela slabě a ostýchavě připustila myšlenka, že sestoupení Spasitele k zemi a spojené s tím utrpení

a smrt snad ještě nemohlo stačit, aby se smyly hříchy všech lidí, kteří již nepochybují o jeho tehdejší pozemském životě.

„Uvalte na něho všechnu vinu ...“ myslí si mnozí s horlivou pobožností a nevědí co vlastně činí. Oni spí, ale hrozné bude jednou jejich probuzení! Jejich zdánlivá pokorná víra jest jen samolibost a bezmezná pýcha, když se domnívají, že Syn Boží sestoupil na zemi proto, aby jim sloužil a připravil pro ně cestu, po které tupě mohou pak přímo kráčet do království nebeského. Každý měl by vlastně ihned poznati prázdnotu tohoto myšlení. Mohlo se to zroditi jen z nevyličitelné pohodlnosti a lehkomyšlnosti. Nebo to stvořila chytrost, jako vnaidlo k získání pozemských výhod!

Lidstvo se ztratilo v tisícerych bludištích a klame samo sebe ve své pošetilé víře. Jaké je v tom snižování Boha! Co je člověk, že si troufá očekávat, že Bůh posílá svého jednorozeného Syna, tedy kus své vlastní bezbytné živoucnosti proto, aby lidé mohli na něho uvaliti břímě svých hříchů? Proto, aby se sami nemuseli namáhat prát své špinavé prádlo a odnášet temný nános, který si sami naložili! Běda těm, kterým se bude jednou zodpovídat z takových myšlenek! Je to nejdřežší pošpinění vznešeného Božství! Kristovo poslání nebylo tak nízkého druhu. Bylo plno důstojnosti a poukazovalo kategoricky k Otci.

Již jednou upozorňoval jsem na velké vykupitelské dílo Syna Božího ¹⁾. Jeho veliké dílo lásky vypučelo na tomto i na onom světě a přineslo ovoce všeho druhu. Zatím však snažili se jen lidmi povolání učiniti se Bohem povolanými. Chopili se znesvěcenýma rukama čistých nauk a zatemňující je, strhli je hluboko k sobě. Lidstvo jim důvěřovalo a nezkoumalo vážně již slovo, kterému učili. Proto zřítlo se s nimi. Vznesené jádro

Božské Pravdy bylo obestřeno pozemskými omezenostmi. Tak forma sice zůstala, ale všechna záře pohasla v žádosti po světské moci a pozemských výhodách. Jenom mdlé šero panuje tam, kde by mohl býti nejsvětější jas duchovního života. Prosíci mu lidstvu byl uloupen klenot, který Ježíš Kristus **přinášel všem, kdo po něm prahnu.**

Ve zvrácenosti, způsobené zahalenou sobeckou žádostí, byla ukázána hledajícím falešná cesta. Na této cestě nejenom zmeškávají a promarnují drahocenný čas, ale velmi často se po ní ženou do náruče temna.

Rychle rostla bludná učení. Jako býlí přerostla prostotu a Pravdu a přikryla je lesklým rouchem. Z barevné nádhery tohoto roucha jako z jedovaté rostliny tryská nebezpečí, jež všechno kolem sebe omamuje. Bdělost věřících nad nimi samotnými ochromena pohasíná. Tím zmírání také každá možnost vzestupu k pravému Světlu! Ještě jedenkrát zazní velké volání Pravdy po vší zemi. Ale pak přijde pro každého zúčtování s osudem, který si každý sám utkal. Lidem dostane se konečně toho, co dosud tvrdošijně zastávali. Bude jim prožívati všechny bludy, které se pokoušeli vytvořiti ve svých přáních a odvážných myšlenkách, nebo za nimiž usilovně šli. U mnohých bude to míti za následek divoký vztek a nastane skřípění zubů z úzkosti, vzteku a zoufalství.

Ti, kdo budou takto přepadeni zlem a u soudu zavrženi, pocítí to pojednou jako nespravedlnost a krutost, až budou uvrženi do **té** skutečnosti, kterou dosud ve svém pozemském životě chtěli uznávati za jediné pravou a neustále s ní obmýšleli své bližní. Pak měl by jim pomoci Bůh, oproti kterému se stavěli s takovou bezmeznou povýšeností! Budou k němu úpět a volat!

Budou také očekávat, že ve svém Božství lehce odpustí „nevědomému“ človíčkovi i to nejhorší! Podle jejich domnění bude příliš veliký, než aby tak neučinil. On, kterého dosud tak zneuznávali.

Ale on jich **nevyslyší** a již jim **nepomůže**, protože nechtěli slyšeti jeho Slovo, které jim poslal! A v tom jest spravedlnost, která se nikdy nemůže odloučit od jeho veliké lásky.

Bylo povinností lidí, aby **sami** zkoumali **Slovo**, které jim dal. I když nechtěli uznati jeho posly jako takové.

Hřímavě bude jim proto zníti vstříc: „Nechtěli jste! Budte proto nyní zahubeni a vymazáni z knihy života!“

1)

Přednáška: [14. Vykupitel.](#)